

Lenčka: Ho, ho...

Mati: Meni se zdi, da ves svet že vé in govori o tvoji lenobi. Glej, ta-le žival se ti prav prilega. Kaj bo iz tebe, če boš taka? (Prime za vrvico in odveže prt.)

Lenčka (skoči kvišku, objame mater in zakliče:) **Mati,** mati! Zopet lahko govorim! Prej mi je pa kar sapa zaprlo, tako sem se bala!

Mati: Če te bo le ta kazen tudi izmodrila?

Lenčka: Oh mati, prav gotovo me bo izmodrila! Boste videli, da me bo gospodična učiteljica kmalu pohvalila. (Se oklene matere in skače okrog nje.)

Mati: Saj me boš še podrla! — To bo gledal oče, kakó bo vesel, ko pride domov in bo zvedel, da Lenčka ni več — lena, ampak pridna!

Albin Čebular:

Solnce budi.

Zlato solnce vstane
iz srebrne posteljice,
ki jo zibljejo kraljice:
Vesna, Zima in Jesen.

Kakor strélice z višave,
hitro črez goré in trate
pošlje žarek-škrate,
da preženejo zaspanček.

Prvi žarek-škrat priskače —
joj, pa v vodo pade . . .
Milo revček-malček plače,
da vzbudé se v gozdu ptice.

Drugi v sobo pricapljá.
Z dolgim pávovim peresom
Lidko ščegetá po nosku,
dokler se ne nasmehlja.

